

Det kongelige Finansdepartement
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

Vår dato 23.06.2006
Deres dato 15.03.2006
Vår referanse 44391 em/th
Deres referanse 05/351 SA HRU

Rederiskatteutvalgets innstilling NOU 2006:4 - Forslag til endring av NOKUS-reglene

Næringslivets Hovedorganisasjon (NHO) viser til NOU 2006:4 Rederiskatteutvalgets forslag til endringer i beskatningen av norsk utenriks sjøfart. Høringsfristen er etter avtale med Deres rådgiver Hallvard Rue utsatt til 23. juni 2006.

Vi vil i vårt hørings svar hovedsakelig behandle forslaget til endring av NOKUS-reglene, - som vi går i mot - men innledningsvis også knytte en generell kommentar til innstillingen fra utvalgets flertall om endret rederibeskatning.

Generelt om forslaget til endret rederibeskatning

Rederiskatteutvalget fastslår at rederiskattesystemet er avgjørende for rederiers lokalisering i Norge. Utvalgets flertall foreslår at det nåværende systemet for rederibeskatning oppheves, og at rederiene underlegges ordinær selskapsbeskatning.

I utgangspunktet er NHO av den oppfatning at skattesystemet bør være generelt, og ikke ha særregler for enkelte næringer. Et lite land med en svært åpen og konkurranseutsatt økonomi har imidlertid begrenset handlingsrom når det gjelder rammebetingelser for næringsvirksomhet generelt, og skattemessige rammebetingelser spesielt. NHO mener det er av stor betydning for norsk økonomi å beholde et sterkt maritimt miljø i Norge, og ser rederiene som viktige i denne sammenheng. Etter vårt syn vil det derfor være meget uheldig å innføre et skattesystem som innebærer en betydelig konkurranseuleppe for norske rederier.

Kommentarer til forslaget om skjerpelse av NOKUS-reglene

Innledning

Etter sitt mandat skulle Rederiskatteutvalget vurdere den samlede beskatningen av rederinæringen, samt vurdere eventuelle endringer i reglene. Selv om mandatet således var begrenset til å gjelde endringer i skattereglene for rederier, har flertallet i utvalget også valgt å foreslå en generell omlegging av NOKUS-reglene i form av en skjerpelse av gjeldende

regelverk. Det var dissens i utvalget. Et mindretall mente at en generell skjerpelse av NOKUS-reglene lå utenfor utvalgets mandat.

De såkalte NOKUS-reglene (reglene om direkte løpende beskatning av Norsk-Kontrollert Utenlandsk Selskap i lavskatteland) har som formål å hindre skattemotiverte investeringer og kapitalplasseringer i lavskatteland, jf forarbeidene til NOKUS-reglene. Dersom forslaget fra Rederiskatteutvalgets flertall skulle bli tatt til følge, vil det innebære at NOKUS-reglene endrer formål til å bli et regelverk som skal sikre lik beskatning av norskeid kapital i alle land, dvs såkalt kapitaleksportnøytralitet. Dette er en prinsipiell omlegging av norsk beskatning av internasjonal virksomhet, og vil ramme norske bedrifter med investeringer i utlandet på generell basis. NHO vil bestemt fraråde en slik skjerpelse av de skattemessige rammebetingelsene for norsk næringsliv, idet den vil ha en rekke negative virkninger for norske bedrifter som ønsker å satse internasjonalt. Videre reiser forslaget en rekke usikkerhetsmomenter knyttet til lovligheten av et slikt vidtgående regelverk i forhold til skatteavtaler og EØS-regelverket.

Flertallet skisserer fire konkrete forslag til endringer:

- 1) Redusert krav til norsk eierskap eller kontroll
- 2) NOKUS-beskatning i skatteavtalesituasjoner også for inntekter som ikke er av hovedsakelig passiv karakter
- 3) Senket krav til skattenivå i lavskatteland
- 4) Utvidelse til eiere av selskaper og innretninger hjemmehørende i Norge men med fast driftssted eller deltakelse i virksomhet i lavskatteland

NHO vil presisere at et eventuelt konkret lovforslag for det første forutsetter en nærmere utredning – slik utvalget selv forutsetter – og for det andre en alminnelig høringsrunde.

Generelt

Etter flertallets vurdering er hensikten med forslagene å gjøre reglene til et mer effektivt virkemiddel mot skattetilpasninger i form av kapitalflukt til lavskatteregimer. Endringene vil innebære at kravet til norsk eierskap eller norsk kontroll av selskapet reduseres, og at eiere av selskaper og innretninger som omfattes av en skatteavtale skal kunne NOKUS-beskattes også der selskapets eller innretningens inntekter ikke er av hovedsakelig passiv karakter.

NHO vil vise til at de foreslåtte endringene i NOKUS-reglene går langt utover sitt formål, ved at det ikke lenger primært tas sikte på å ramme skattemotiverte etableringer i utlandet, men investeringer i utlandet generelt. Etter forslaget skal alle typer virksomhet i utgangspunktet omfattes, herunder aktiv industrivirksomhet etablert i skatteavtaleland. Dette vil også gjelde der hvor slik etablering ikke er skattemessig motivert, men f.eks skyldes markedsforhold, råstofftilgang etc. Dette vil medføre en generell innstramning av beskatning av norske investeringer i utlandet, ved at man innfører regler som i prinsippet skal gi kapitaleksportnøytralitet. En slik beskatning er ikke vanlig internasjonalt, idet formålet med NOKUS-reglene normalt er å hindre skattemotivert kapitalflukt og en uberettiget reduksjon i det norske skattefundamentet. Forslaget vil innebære en generell utvidelse av det norske skattefundamentet i strid med anerkjente, internasjonale prinsipper for NOKUS-beskatning.

NHO mener at en skjerpelse av NOKUS-reglene vil hindre fri kapitalbevegelse for norsk næringsliv mht etableringer over landegrensene. Norske selskaper må kunne drive globalt ved å etablere seg i utlandet, eventuelt legge enkelte aktiviteter i utlandet hvis de finner at det er hensiktsmessig av forretningsmessige årsaker. Selskapene må ha mulighet til å velge den beste lokaliseringen for sin virksomhet, eventuelt ved en oppsplitting av verdikjeden. Norske bedrifters konkurransevne risikerer å bli ytterligere svekket dersom de utsettes for strengere rammebetingelser enn bedrifter i andre land. Det kan føre til at de ikke finner det hensiktsmessig å være norske lenger, det vil si at hovedkontor og eierselskaper flyttes ut av landet.

NHO stiller seg noe undrende til bakgrunnen for innstrammingsforslagene, som i praksis impliserer et proteksjonistisk utgangspunkt. Flertallet er opptatt av kapitalflukt og vil forhindre det ved å unngå at norske bedrifter og eiere får glede av et lavere skattenivå i de land kapitalen kan "flykte" til. NHO forstår behovet for å ha regler for å motvirke rene skattearrangementer. Men flertallet argumenterer for regler som innebærer at man generelt forhindrer flytting av næringsvirksomhet til andre land.

Dette er oppsiktsvekkende. Land er i reell konkurranse med hverandre om realinvesteringer. Noen land har lavt lønnsnivå og tiltrekker seg investeringer i arbeidsplasser av den grunn. Enkelte land har relativt lavt skattenivå for å tiltrekke seg investeringer på den måten. Noen steder er energi relativt billig, noen land har høyt utdannet arbeidskraft, osv.

Det har alltid vært slik at bedrifter som driver næringsvirksomhet, skattlegges for overskuddet av denne virksomheten etter det landets regler der næringsvirksomheten foregår. Kapitalen kan krysse landegrensene for å finne de mest lønnsomme prosjekter, der alle forhold ved et potensielt land å investere i tas i betraktning, inkludert skattereglene. Grenseoverskridende investeringer har vært en av hoveddrivkreftene i den langsiktige, internasjonale velstandsveksten.

Å skattlegge norske morforetak eller norske eiere ekstra i Norge på løpende basis for inntekt skapt ved næringsvirksomhet i utland med relativt lav skatt, vil skape meget vanskelig konkurransevilkår for norske bedrifter i disse landene. Dette landets bedrifter – enten de er eid av innledninger eller av eiere i andre land enn Norge, får skattefordeler sammenlignet med norskeide bedrifter. Konsekvensen vil i stor utstrekning bli at enten trekker norske bedrifter seg ut av disse markedene eller det norske morforetaket flytter til utlandet, snarere enn at de investerer mer i Norge.

Norske bedrifter konkurrerer med andre lands bedrifter om begrensede ressurser, som råstofftilgang, tilgang på arbeidskraft og markedsadgang. Dersom norske bedrifter skulle bli påført skattemessige ulemper sammenlignet med konkurrentene i samme land og marked, vil dette være en vesentlig konkurranseulempe for norskeid virksomhet generelt.

Ikke behov for nye regler om beskatning av norske eiere av lavbeskattede selskaper

Et grunnleggende premiss for flertallets forslag synes å være henvisningen til at gjeldende NOKUS-regler ikke hindrer skattetilpasning i form av kapitalflukt til lavskatteregimer, og at fritaksmetoden for beskatning av aksjeinntekter for selskapsaksjonærer forsterker behovet for innstramminger i NOKUS-reglene. NHO er ikke enig i denne vurderingen, og mener at

den må bero på en misforståelse av dagens NOKUS-regler og anvendelsesområdet for fritaksmetoden.

For det første gjelder NOKUS-reglene allerede i dag i prinsippet alle typer virksomhet i tradisjonelle lavskatteregimer, dvs både aktiv og passiv virksomhet. Skatteplikten etter NOKUS-reglene omfatter derfor allerede de aktuelle tilfellene av skattemotivert kapitalflukt til lavskatteregimer.

NOKUS-reglene omfatter imidlertid ikke aktiv virksomhet i lavskatteland som er omfattet av skatteavtaler. Det er imidlertid kun unntaksvis at Norge har skatteavtaler med typiske lavskatteland. Dette skyldes at de enkelte land fritt kan velge å inngå skatteavtaler med andre land, og at Norge normalt har valgt ikke å inngå skatteavtaler med typiske lavskatteland. Videre vil virksomhet av aktiv karakter normalt ha mindre preg av skatteomgåelse enn passiv kapitalplassering.

For så vidt gjelder forholdet til fritaksmetoden for aksjeinntekter for selskapsaksjonærer, vil NOH vise til at den ikke kommer til anvendelse for utbytte og gevinst på investeringer i utenlandske selskaper som beskattes lavt. Dette innebærer at utbytte fra lavskatteland også etter innføring av fritaksmetoden for aksjeinntekter vil bli skattlagt ved utdeling til eier hjemmehørende i Norge.

Både NOKUS-reglene og unntaket i fritaksmetoden for inntekter fra lavskatteland har som formål å hindre uønskede tilpasninger ovenfor utlandet, jf omtale av dette i Ot prp nr 1 (2004-2005) s 66. Videre er fritaksmetoden avgrenset mot såkalte porteføljeinvesteringer utenfor EØS-området.

Også EØS-stater kan ha så lav beskatning av de må anses for lavskatteland. Videre vil Norge normalt ha inngått skatteavtale med alle EØS-landene. Ved innføringen av fritaksmetoden ble det vurdert om unntaket for lavskatteland også skulle gjelde for lavskatteland innenfor EØS-området. Finansdepartementet fant imidlertid at hensynet til EØS-avtalen tilsa at fritaksmetoden "inntil videre bør gis anvendelse for inntekt fra investeringer i lavskatteland innenfor EØS", jf Ot prp nr 1 (2004-2005) s 68. Kapitalfluktproblemene som Rederiskatteutvalgets flertall omtaler er således primært relevant for investeringer innenfor EØS-området.

NHO vil vise til at spørsmålet om anvendelse av fritaksmetoden innenfor EØS-området er en avgrenset problemstilling, som ikke berettiger en så omfattende generell innskjerping av beskatning av norske investeringer i utlandet som Rederiskatteutvalgets flertall anbefaler. Tiltak mot skatteunngåelse bør derfor løses innenfor konteksten av EØS-samarbeidet. Innenfor EU-området foregår et omfattende arbeid mot skadelige skattekonkurranser. Blant annet vedtok man i 1997 en anbefaling (Code of Conduct), den såkalte Adferdskodeksen, om adferd i virksomhetsbeskatningen. Anbefalingen går ut på å avvikle eksisterende og unnlate å innføre nye skatteregler som anses å innebære skadelig skattekonkurranser mellom landene. Det gjelder spesielt regler rettet mot utlendinger og som er gunstigere enn reglene for landets egne innbyggere. Den såkalte Primaloro-gruppen ble nedsatt for å vurdere skatteordninger i EU-landene opp mot anbefalingen. Gruppen avga rapport i 1999 og rapporterer fortsatt løpende til ministerrådet. EUs arbeid på dette området de senere årene er også knyttet til større åpenhet/transparens og informasjonsutveksling.

Samordnede tiltak innenfor EU og EØS vil på en målrettet og ikke-diskriminerende basis for norsk næringsliv kunne hindre uberettiget reduksjon av det norske skattefundamentet innenfor EØS-området. Utenfor EØS-området vil NOKUS-reglene og fritaksmetoden slik denne er utformet i dag, hindre illojal skattetilpasning. Som kjent arbeider også OECD for å avvikle skadelig skattekonkurranse.

NHO finner også grunn til å minne om formålet bak innføringen av fritaksmetoden for aksjeinntekter. Den vil i noen tilfeller gjøre det enklere å ta kapital hjem fra det landet en bedrift har næringsvirksomhet i. Det er nettopp en hovedhensikt med fritaksmetoden, at kapitalen ikke skal bindes til eksisterende virksomhet, men kunne flyttes dit investeringsmulighetene er best. At overskudd på investeringer i utenlandske bedrifter av skattemessige grunner ikke bindes til disse landene, må anses som en fordelaktig konsekvens av fritaksmetoden.

Fritaksmetoden er en metode for å unngå kjedebeskatning innenfor selskapssektoren. Det er et konkurransedyktig skattesystem som innebærer at det nettopp *ikke* er behov for å flytte eierselskap og hovedkontor ut av Norge av hensyn til urimelige skatteregler sammenlignet med andre land.

Dette er i tråd med det Finansdepartementet selv nylig har gitt uttrykk for. Det kan her vises til statssekretær Geir Axelsens innlegg i Aftenposten 20. februar i år ”*Spart skatt ved eget AS?*”, og den samme statssekretærens tilsvarende svar til Ole Gjems-Onstad i Dagens Næringsliv 9. mai i år, ”*Bør skattereformen korrigeres?*”. Det siteres fra sistnevnte innlegg:

”Målet med skattereformen er imidlertid ikke å skjerpe selskapsbeskatningen eller hindre kapitalflyten i selskapssektoren. Derfor skattlegges overskuddet kun én gang i selskapet, og én gang når det tilfaller personlige aksjonærer som utbytte eller gevinst. Det tidligere systemet for å unngå denne typen kjedebeskatning var for øvrig vel så ”generøst” som fritaksmetoden. Da hadde en heller ingen utbytteskatt på personers hånd.”

Det er derfor etter NHOs syn lite treffende å begrunne skjerping av NOKUS-reglene med innføring av fritaksmetoden.

Forslaget om redusert krav til norsk eierskap eller kontroll (innstillingens pkt 8.3.5)

Utvalgets flertall foreslår å senke kravet til norsk kontroll til under 50 prosent, idet de antar at effektive regler om NOKUS-beskatning forutsetter at reglene også gjelder der norske skattytere eier og kontrollerer mindre enn 50 pst av et selskap. NHO støtter ikke dette forslaget.

Etter NHOs vurdering reiser NOKUS-skattlegging av selskaper som norske skattytere ikke kontrollerer, vesentlige betenkeligheter. Norske skattytere som ikke kontrollerer et utenlandsk selskap, vil ha vil ha betydelige problemer med å oppfylle de dokumentasjonskravene som flertallets forslag krever. I tillegg vil en slik beskatning medføre likviditetsproblemer for de norske eierne, fordi de ikke har kontroll over selskapets utbyttepolitikk. Norske skattytere vil således kunne bli skattlagt for et selskaps inntekter uten at de vil kunne få tilgang til det samme overskuddet gjennom utbytte. Selv om de norske

aksjonærene opptrer samlet, vil de ikke kunne utøve tilstrekkelig kontroll i selskapet etter flertallets forslag.

NHO vil også vise til Finansdepartementets egen begrunnelse for et krav om norsk kontroll for NOKUS skattlegging, jf Ot prp 1 2004-2005 s 103:

”Av praktiske grunner kan imidlertid ikke NOKUS-reglene utvides til å omfatte utenlandsinvesteringer med relativt lav norsk eierinteresse. Det vil være urimelig å pålegge minoritetsaksjonærer de dokumentasjonskrav som NOKUS-beskatningen forutsetter, samtidig som NOKUS-beskatning kan medføre likviditetsproblemer for aksjonær som ikke har kontroll over selskapets utbyttepolitikk.”

Dette er like gyldig i dag.

NHO vil også vise til at dersom ikke skattleggingen av norske eiere av utenlandske selskaper skal bli vesentlig strengere enn om selskapene var hjemmehørende i Norge, må eierne gis adgang til å fremføre underskudd til fradrag i senere positiv inntekt fra samme selskap. Etter gjeldende NOKUS-regler er fremføringsadgangen for underskudd avhengig av at aksjonæren kan garantere en fremleggelse av underliggende regnskapsmateriale på ligningsmyndighetenes begjæring. Dersom skattyteren ikke har kontroll over et selskap, kan det bli umulig for en norsk minoritetsaksjonær å gi en slik garanti. Dermed vil man i praksis få en atskillig strengere beskatning av norskeid selskap i lavskatteland enn dersom selskapet var hjemmehørende i Norge.

Utvalgets flertall har henvist til at eier/kontrollandelen i flere andre land er satt lavere enn 50 prosent. NHO kan ikke se at det er dekning for denne påstanden. I flere land er terskelen for såkalt CFC-beskatning høyere enn kravet om 50 prosent, som man har i Norge i dag (CFC = Controlled Foreign Company, tilsvarende vår NOKUS-beskatning). I Finland er terskelen for CFC-beskatning høyere enn i Norge, ved at man der i tillegg til kravet om 50 prosent eierandel også stiller krav om minst 10 prosent individuelt eierskap. I Tyskland, Storbritannia og USA krever man som hovedregel mer enn 50 prosent eierskap for slik beskatning. I Storbritannia er det i tillegg et krav om et individuelt eierskap på minst 25 prosent, mens det tilsvarende kravet til individuelt eierskap i USA er 10 prosent.

For de land som har et lavere eier-/kontrollkrav enn Norge, må dette ses i sammenheng med den øvrige utformingen av CFC-regelverket i disse landene. F eks gjelder CFC-beskatningen i Danmark primært finansinntekter, mens reglene i Sverige er avgrenset på ulike måter, f eks ved at en rekke inntektstyper ikke er omfattet. Dette tilsier av man må være forsiktig med å trekke generelle konklusjoner basert på en sammenligning av enkeltelementer i de ulike landenes CFC-regler.

Dersom formålet med NOKUS reglene er å hindre skattemotivert kapitalflukt til lavskatteland, vil det neppe være behov for å skattlegge selskapsetableringer som de norske skattyterne ikke har kontroll over. Det har formodningen mot seg at skattytere i slike tilfeller vil plassere kapitalen på en måte som innebærer at man ikke har kontroll over den. Flertallets forslag må således ses på som et utslag av et ønske om innføring av kapitaleksportnøytralitet for norske investeringer i utlandet, mao et helt annet formål enn gjeldende NOKUS regler.

Utvidelse til inntekter som ikke er av passiv karakter (innstillingens pkt 8.3.3)

Flertallet foreslår en utvidelse av NOKUS-reglernes anvendelsesområde for land vi har inngått skatteavtale med. I dag er det bare inntekter av passiv karakter som vil være gjenstand for NOKUS-beskatning dersom inntekten kommer fra et skatteavtaleland. Det foreslås en utvidelse ved en ny definisjon av passive inntekter og basisselskapsinntekter. Den nærmere avgrensningen foreslås sett i sammenheng med kravet til forskjell i skattenivå. Definisjonen av lavskattelend etter dagens regler er et land hvor den alminnelige inntektsskatt på selskapets samlede overskudd utgjør mindre enn 2/3 av hva tilsvarende skatt ville utgjort om selskapet var hjemmehørende i Norge. "Jo lavere kravet til skattenivå i utlandet settes, jo flere typer inntekter vil kunne omfattes", heter det på side 106 i innstillingen. NHO vil avvise en slik kobling.

Utvidelse av dagens regler til også å omfatte inntekter fra aktiv virksomhet i skatteavtaleland er etter NHO vurdering ikke nødvendig ut fra gjeldende formål med NOKUS-reglene, som er å hindre skattemotivert kapitalflukt, jf omtalen av dette ovenfor. En slik utvidelse av gjeldende regler reiser dessuten også flere problemer knyttet til lovligheten av et slikt vidtgående regelverk i forhold til skatteavtaler og EØS-regelverket.

Forholdet til EØS-avtalen (innstillingens pkt 8.4)

Rederiskatteutvalgets flertall viser til en sak som verserer for European Court of Justice (ECJ), Cadbury Schweppes vs. britiske skattemyndigheter. Det er enighet om at sakens utfall vil få betydning for NOKUS-reglernes lovlighet i forhold til EØS-avtalen. Generaladvokatens betenkning/innstilling i saken forelå den 2. mai 2006: Nasjonale CFC-regler kan kun anvendes overfor *helt kunstige arrangementer med den hensikt å omgå nasjonale skatteregler* ("*wholly artificial arrangements intended to circumvent national law*"). I flg. Generaladvokaten tillater ikke EØS-avtalen hindringer for fri etablering av faktisk utøvelse av en økonomisk aktivitet over landegrensene. Tre kriterier er relevante i vurderingen av om det dreier seg om kunstige arrangementer: 1) graden av fysisk tilstedeværelse i vertsstaten, 2) aktivitetens genuine natur og 3) den økonomiske verdien av aktiviteten for morselskapet og hele gruppen. Den nasjonale domstolen må trekke de nærmere grensene. En *utvidelse* av NOKUS-reglernes anvendelsesområde mht inntekter av mer aktiv karakter, vil være i strid med EØS-avtalen, dersom ECJ følger generaladvokatens innstilling, noe den normalt gjør.

Forholdet til skatteavtalene (innstillingens pkt. 8.5)

Bakgrunnen for at NOKUS-beskatning i dag er begrenset til inntekter av hovedsakelig passiv karakter der aksjonærene omfattes av en skatteavtale, er blant annet nettopp for at beskatningen ikke skal være i strid med skatteavtalen, jf innstillingens side 109 flg. Det anføres fra utvalgets flertall at det i dag er en oppfatning blant et klart flertall innen OECD om at CFC-beskatning også kan omfatte inntekter fra forretningsvirksomhet av mer aktiv karakter. NHO er ikke enig i denne vurderingen. Blant annet har Nederland, Sveits, Belgia, Irland og Luxembourg uttrykkelig uttalt at de ikke enige i en slik forståelse, heller ikke Finlands høyeste domstol i en konkret sak vedrørende aktivitet i Belgia.

Utvalgets flertall uttrykker også støtte til skatteetatens og finansdepartementets forståelse av forholdet mellom NOKUS-reglene og skatteavtalen med Singapore, jf departementets brev av 28. februar 2006 til Sentralskattekontoret for Storbedrifter. NHO deler ikke den rettsoppfatning som utvalget her slutter seg til.

NHO vil her vise til vedlagte betenkning fra advokatfirmaet Wiersholm v/ Arvid Aage Skaar og Andreas Bullen. Skaar og Bullen konkluderer slik i pkt 2.3.5:

”Hovedsynspunktet er at NOKUS-beskatning av inntekter fra industri, alminnelig handel, tjenesteyting og annen aktiv virksomhet oppbåret av selskaper som er omfattet av en skatteavtale eller EØS-avtalen vil komme i strid med Norges forpliktelser etter skatteavtaler inngått med andre land og EØS-avtalen, idet NOKUS-reglene i så fall vil bli anvendt utenfor misbrukssituasjoner.

Våre undersøkelser har vist at det ikke finnes rettspraksis i andre land som gir støtte til CFC-beskatning av inntekt av industrivirksomhet og normal handel og tjenesteyting. Både skatteavtalenes ordlyd, kommentarene og rapporter fra OECD, samt EØS-avtalen og to utenlandske høyesterettsavgjørelser viser at det vil være i strid med skatteavtalen å gjennomføre CFC-beskatning av inntekt av aktiv virksomhet. Verken norsk administrativ praksis eller praksis fra andre OECD-land som Storbritannia, Frankrike, Finland og Sverige, kan tas til inntekt for at CFC-beskatning av inntekt fra produksjon, og normal handel og tjenesteyting er i samsvar med skatteavtaler basert på OECDs mønsteravtale.

I alle tilfeller mener vi at dersom 2003-revisjonen av kommentarene hadde medført en materiell endring som åpnet for CFC-beskatning av inntekt av industrivirksomhet, normal handel og tjenesteyting, ville endringen bare i begrenset grad kunne gi virkning på NOKUS-selskaper omfattet av en skatteavtale eller EØS-avtalen.

Skatteavtalenes og EØS-rettens begrensninger innebærer således at Norge bare kunne ha anvendt NOKUS-reglene på aktive inntekter oppbåret av selskaper omfattet av en skatteavtale mellom Norge og en av de åtte OECD-statene som *ikke* er part i EØS-avtalen og som ikke har reservert seg mot 2003-revisjonen. Disse statene er Australia, Canada, Japan, Korea, Mexico, New Zealand, Tyrkia og USA. De fleste av disse landene er for øvrig høyskatteland, med den følge at det ikke vil være aktuelt å anvende NOKUS-reglene.”

Utvidelse til eiere av selskaper og innretninger som er hjemmehørende i Norge, men har fast driftssted eller deltar i virksomhet i lavskatteland (innstillingens pkt 8.3.2)

Dagens regler omfatter eiere av selskaper eller innretninger hjemmehørende i lavskatteland. Det innebærer at inntekter som et selskap hjemmehørende i Norge har fra et fast driftssted i et lavskatteland, kan være unntatt fra norsk beskatning i skatteavtale hvor unntaksmetoden og ikke kreditmetoden gjelder. Utvalgsflertallet mener det er grunn til å vurdere om NOKUS-reglene også skal gjelde for eiere av selskaper og innretninger hjemmehørende i Norge, slik at tilfeller som nevnt vil bli omfattet. NHO mener at også dette vil være en

utvidelse av NOKUS-reglene som bør frarådes. Vi vil også her vise til vedlagte juridiske betenkning og siterer fra konklusjonen i pkt 2.5:

”Dersom et fast driftsstedts inntekt er unntatt fra beskatning i Norge etter skatteavtale med en annen stat, vil NOKUS-beskatning av inntekten klart være i strid med skatteavtaleforpliktelsene. Mønsteravtalen art 23 A, som de fleste unntaksbestemmelser i Norges skatteavtaler bygger på, åpner ikke for at skattyters hjemstat anvender kreditmetoden i stedet for unntaksmetoden eller CFC-beskatter den unntatte inntekt dersom kildestaten beskatter inntekten med lavere satser enn skattyters hjemstat.

Til dette kommer at slik NOKUS-beskatning har en usikker side i forhold til Norges forpliktelser etter EØS-avtalen. Dette spørsmålet er for tiden til vurdering i EF-domstolen.”

Vennlig hilsen
NÆRINGSLIVETS HOVEDORGANISASJON
Område næringspolitikk

Petter Haas Brubakk
Direktør

Vedlegg